

РЕШЕНИЕ

№ 23909

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1582** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С. Ш., гражданин на Н., [дата на раждане], паспорт № Z., чрез адв. К. А., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, офис 1, срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ по заявление, подадено на 15.12.2025г., постановен от Г. Г., Консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в Д., И..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Излагат се доводи, че липсата на разрешение за работа и вписване в АИС „Единен регистър на чужденците“ не съставлява самостоятелно и достатъчно основание за отказ, а следва да се посочат конкретни факти, които към постановяване на административния акт да представляват обективна и непреодолима пречка за издаване на виза.

Ответникът – Консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в Д., И. не изразява становище по подадената жалба.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК: Със заявление по образец от 15. 12. 2025 г. жалбоподателят е поискал от консулска служба при посолството на Република България в Д., И., да му се издаде виза тип "Д", поради желанието му за снабдяване с Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" в Република България във връзка със сключен трудов договор с „Шелби България“ ЕООД.

Към заявлението е приложено копие от националния паспорт, декларация за осигурена издръжка

и място на пребиваване, трудов договор с „Шелби България“ ЕООД за срок от 3 години, декларация от управителя на „Шелби България“ ЕООД за предоставяне на жилище, което да се ползва от жалбоподателя с адрес на жилището в [населено място], [улица], декларация за спазване на условията по чл. 7, ал.1, т. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, застрахователна полица, резервация на самолетни билети.

По заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза "Д", от Консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в Д., И.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Конкретно заявеното пребиваване е с цел работа по сключен трудов договор с „Шелби България“ ЕООД. Отказът е мотивиран с това, че тази цел на пребиваване не е доказана, доколкото лицето няма разрешение за работа от Агенция по заетостта. Лицето не е регистрирано в АИС „Единен регистър на чужденците“, без каквото разрешение за работа и регистрация в системата АИС „ЕРЧ“, издаването на виза „Д“ е в противоречие със ЗЧРБ.

Съдът счита, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.

В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 19/23.09.2025 г., издадена от Посланика на Р. България в Д., И., издадена на основание Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване.

Отказът е мотивиран, в него е възпроизведена посочената разпоредба, като са изложени допълнителни мотиви, че без издадено разрешение за работа, не може да се приеме, че целта на дългосрочната виза за период от 3 години е работа по приложение трудов договор.

В хода на административното производство е проведена съгласувателна процедура с ДАНС. Становището на ДАНС е отрицателно, изразено по електронен път в Националната визова информационна система. Основанието за това е, че лицето няма разрешение за работа от Агенция по заетостта, както и не е регистрирано в АИС „Единен регистър на чужденците“, а ДАНС предоставя становище по заявления, подадени на основание чл. 24и, чл. 24к, чл. 24л, чл. 33к и чл. 33п от ЗЧРБ единствено в АИС „Единен регистър на чужденците“. В тази връзка, без лицето да има разрешение за работа и да е регистрирано в системата АИС „Единен регистър на чужденците“, издаването на виза ще е в противоречие със ЗЧРБ.

Оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл.59, ал. 1 и ал. 2

от АПК.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

Отказът за издаване на виза "Д" е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административния орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото не е доказано, че апликантът може да докаже достоверно целта на планирания престой, което на базата на документите по преписката, посочва, че жалбоподателят не доказва достоверно целта на заявеното пребиваване. След като жалбоподателят няма разрешение за работа, но заявява искане за издаване на виза за срок от 3 години с цел работа, основателно е

прието, че целта на пребиваването не е доказана.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспореният отказ следва да бъде отменен поради липса на изложени в същия фактически установявания, обосноваващи извод за липса на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на общественения ред в страната. На второ място издаването на виза следва да бъде преценявано по скоро като производство по извършване на административна услуга, в който случай съществено от правна страна е неизвършването на самата услуга при твърдения от страна на жалбоподателя за наличие на предпоставките за осъществяването ѝ. По тази причина за отказите да бъде издадена виза е предвиден нарочен нормативноустановен формуляр, чиято форма и съдържание се установява да са били спазени, а съдържащите се правни изводи са обосновани и законосъобразни. В този смисъл, процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение правото на труд и забраната за дискриминация. Правото на труд не е защитено право по ЕКПЧ, в жалбата не са изложени конкретни доводи и обстоятелства, чрез които да се мотивира извода за нарушение на забраната за дискриминация. Видно от материалите по делото няма нито конкретни твърдения в тази насока, нито доказателства.

В случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основанията от ЗЧРБ. Мотивите и представените от ответника писмени доказателства дават основание на съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Изложените факти и обстоятелства несъмнено представляват данни, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Изводът на ответния административния орган за наличие на основание по цитираните разпоредби не се опроверга от оспорващия по пътя на пълното насрещно доказване в съдебното производство. Жалбоподателят не представи доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

На следващо място, съдът обосновава извод, че отказът не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел.

Отказът съответства на целта на закона - да се отказва издаването на виза при наличието на предпоставките, визирани в нормата на чл. 10 ЗЧРБ. Преценката за обосноваване на влизането в Р. България принадлежи на компетентния орган. По изложените съображения оспореният отказ е постановен при правилно приложение на материалния закон, съобразно преследваните с него цели и без да е допуснато нарушение на принципа за пропорционалност по чл. 27, § 2 от Директива 2004/38/ЕО. В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е

неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Ш., гражданин на Н., [дата на раждане] , паспорт № Z., срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ по заявление, подадено на 15.12.2025г., постановен от Г. Г., Консулско длъжностно лице при Посолството на Република България в Д., И..

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд на Република България, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: